

Bokáján,
nehéz vasgolyót, viselő rab.
Lassú szíven,
a vér tántorogva még áthalad.

Karja már elfáradt.
Bilincs nyomai csuklóján.
Mint hozzánőtt jelek,
két karkötő hanyag karján.

A falon? Pálcikák.
Sorban állnak peckesen,
Kínos múlnak, büszke végét
ábrázolják a réseken.

Az ablak,
gyenge fényű lámpa.
Erős, kopott rácsait
a kor már rég megrágta.

Napfény süt be,
egy szála a sugárnak.
A falra vetül,
Árnyékot ad a rabnak.

Nincs egyedül.
Szürke barátja,
a fal elől integet rá.
A port eltakarja,
az idő peckesen tartja testén magát.

„Már nincs sok hátra!”-
suttogja neki.
Újabb látogatásra,
a nap nyomát ma is a falra veti.

Az árnyék némán ül,
bólogat.
Jó barátként,
nyugtázza a hallottakat.

Elmereng az álmon,
ami egy bűnös szívéből fakad.
Elmereng a messzi képen,

mikor lesz majd belőle szabad?

A rab néma szavai
fülében ordítanak.
Gyógyítva ezt a Nap,
elveszi a sugarakat.

Nyugovóra tér a rab,
édes álom mosolyán.
Alszik az árnyék is,
nehéz idővel a homlokán.